

Albert Ballesta i Marta Madrenas, a l'ajuntament ■ ACN

Marta Madrenas, nova alcaldessa de Girona

Albert Ballesta (CDC) renuncia al càrrec i deixa tancat un pacte amb els socialistes per garantir l'estabilitat al consistori

ELIMINACIÓ DE TAQUES TRACTAMENTS MARQUES ACNE

INSTITUT CIMAX

TEL. 93 7562185

C/ SANT BENET, 8 - HATARÓ

PLATAFORMA LÀSER

TRACTAMENT VARIUS FOTODEPILACIÓ MÈDICA

EL PUNT AVUI+

1,20€

Diari Nacional

DIMECRES • 9 de març del 2016. Any XLI. Núm. 13849 - AVUI / Any XXXVIII. Núm. 12719 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-7

Desconnexió en marxa

ACORD • Llum verd a les ponències que redactaran les tres lleis de ruptura **RESPOSTA** • C's, el PSC i el PP demanen l'empare del TC

Junqueras, Puigdemont i Mas, en la presentació de la reedició del llibre del president 'Cata... què?' ■ ORIOL DURAN

Catalunya, l'avantguarda

Puigdemont destaca que el catalanisme lidera els canvis polítics

Europa - Món

P28-29

Idomeni, a la frontera entre Grècia i Macedònia ■ AFP

L'ONU avisa la UE que l'expulsió col·lectiva és il·legal

Nacional

P8

L'Estat facilitarà que el govern ajorni el deute

Nacional

P13

La Generalitat paga els ajuts endarrerits per fill

EL PUNT AVUI+ TELEVISIÓ

El moviment Reinicia Catalunya, a 'L'illa' Entrevista amb Jaume López a partir de les 21.00 hores

ELS MILLORS ESPECTACLES AMATEURS DE CATALUNYA

ESPAI

daa

PROGRAMACIÓ I ENTRADES ON-LINE: WWW.ESPAIA.CAT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

LA CRÒNICA

Odei A.-Etxearte

Els tres tenors i un llibre

Vet-ho aquí la presentació del *Cata... què?* Un llibre escrit a principis dels noranta per un periodista que retrata la visió de la premsa internacional sobre Catalunya i que dues dècades després acaba sent observat com a president de la Generalitat pels corresponsals que abans escrutava. Així quadrava el cercle d'aquesta peculiar reedició ampliada Carles Ribera, exvicedirector d'El Punt Avui i autor de la segona part del llibre. L'anàlisi de Puigdemont es remunta al 1926 i arriba fins al 1993. Ribera l'ha completada fins avui, amb l'esclat del procés d'independència i de l'interès de les redaccions estrangeres pel que genèricament anomenem "procés". Aquell jove periodista que buscava els retalls apareguts en els diaris del món en hemeroteques polsegoses, i que se servia dels amics estrangers per acabar d'encertar les traduccions, seia ahir a l'auditori de la Biblioteca Jaume Fuster de la plaça Lesseps com a màxima autoritat del país, al costat del vicepresident Oriol Junqueras i de l'expresident Artur Mas.

L'editora de La Campana, Isabel Martí, va servir la metàfora del vespre: allò era la trobada dels tres tenors de la política catalana al servei d'un llibre. Els Josep Carreras, Luciano Pavarotti i Plácido Domingo de l'intent d'emancipació estatal dels catalans parlant, aquest cop, de lletra. O més ben dit, de literatura politicoperiodística. Puigdemont va situar la capacitat demostrada pel catalanisme civil de colonitzar l'imaginari dels corresponsals quan el país no disposava de les estructures per arribar-hi. Aquest petit exercici de gent, disposat a posar-se el barret de diplomàtic en la quotidianitat, va aconseguir amb la perseverança de no reconèixer-se com a espanyol a l'estranger o amb iniciatives coordinades com el *Freedom for Catalonia* situar Catalunya al món. Fins al punt que, en detectar les lectures en què es concretava l'interès informatiu per Catalunya amb els Jocs Olímpics, Madrid va haver d'engegar per desactivar-ho el que Puigdemont va definir com una "operació d'estat". La Barcelona del 92 i les declaracions de l'abat Escarré a *Le Monde* el 1963 són els dos moments en què Catalunya va aixecar més la veu en la premsa internacional entre els anys vint i els noranta, segons relata el president en el llibre. Però no ho va

Oriol Junqueras, Carles Puigdemont, Artur Mas i Carles Ribera, ahir, a la biblioteca Jaume Fuster ■ ORIOL DURAN

aconseguir sempre, ni tan tampoc quan més calia. Per exemple, l'execució del president Lluís Companys va passar pràcticament desapercebuda mentre el nazisme s'estenia per aquella Europa amenaçada, tot i que dos anys abans alguns diaris sí que es van fer ressò de l'assassinat del social cristià Manuel Carrasco i Formiguera. Sigui com sigui, i també en la Catalunya que sortia de la llarga nit del franquisme

Puigdemont veu el país a l'avantguarda de les transformacions democràtiques a l'Estat

amb un gran poder de transformació dins de l'Estat, Puigdemont sosté que el catalanisme sempre ha estat a "l'avantguarda de les transformacions polítiques netament democràtiques".

Fins avui. El tenor Mas, que també prologa l'edició completada del *Cata... què?*, va cantar els dos perills que amenacen la imat-

ge que el país projecta al món. El primer, la connotació "nacionalista" del moviment independentista, que genera rebuig en la vella Europa que no oblidia l'ascens dels totalitarismes del segle XX. El segon, una lectura del procés en clau econòmica: el fet que la reivindicació d'un estat català "es lligui al tema dels diners". Mas també va recomanar al govern de Puigdemont "suavitat" en les formes i "fermesa" en els continguts

Mas recomana al govern "suavitat" en les formes i "fermesa" en els continguts

perquè el procés no perdi "pisto-nada" i el món percebi decisió en l'objectiu, voluntat de diàleg i conviccions democràtiques.

El motiu pel qual Mas va ser entrevistat per primera vegada per la BBC com a president de Catalunya no tenia a veure amb el procés, sinó amb la prohibició de les curses de braus. Tant li fa: pel

seu gabinet presidencial, l'aparició del *cairon* com a "president de Catalunya" al *Newsnight*, ja s'ho valia. Mas sosté que el 9-N va ser una "enorme targeta de presentació de Catalunya" al món, després que les grans mobilitzacions de la Diada amb què va començar tot. Ribera explica al llibre que 850 periodistes internacionals de 240 mitjans diferents (la meitat dels quals, de l'Estat espanyol) es van interessar per una consulta considerada il·legal.

Seguint la metàfora dels tenors, Mas va confessar que dubtava quin dels tres era ell, però en qualsevol cas, va rebutjar identificar-se com a Pavarotti. Amb totes les mirades sobre Junqueras, i un gest complementari de Puigdemont amb el braç cap al vicepresident del govern, va quedar clar el missatge del que aleshores s'havia convertit en una broma d'encaix difícil sobre el físic del líder dels republicans.

Des del segle XV fins a principis del segle XX, i passant per les seves recerques com a historiadors en l'arxiu del Vaticà, Junque-

ras va constatar que Catalunya era reconeguda a Europa, malgrat tot. La monarquia borbònica, però, va intentar fer-la desaparèixer. "Ara depenem de la voluntat d'un poble, d'un país, d'una majoria social", va dir. I és així com l'única nació sense estat que tenia una secció pròpia en la biblioteca apostòlica del Vaticà, segons va constatar Junqueras, s'obre camí en l'Europa contemporània. "El món ens mira, s'interessa pel nostre projecte democràtic", va reblar. El de Catalunya és ara un projecte polític plenament identificat. Però potser (com bé saben els escocesos, que ja gaudien d'aquesta condició diferenciada a ulls del món dins del Regne Unit) amb això no n'hi ha prou. I d'aquesta manera, amb un petit homenatge a la diplomàcia ciutadana, a la perseverança institucional per situar el país en l'agenda internacional i al periodisme de les rates de biblioteca o als ratolins d'ordinador, es tancava l'ària dels tres tenors i la felicitat històrica, com va dir Ribera, de "l'observador observat".